

Determinacja i upór

15 LAT



**OGÓLNOPOLSKIEGO ZWIĄZKU
ZAWODOWEGO LEKARZY**

15 LAT OGÓLNOPOLSKIEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO LEKARZY

Kalendarium

1991

01 czerwca 1991 roku w Stargardzie Szczecińskim spotkała się grupa lekarzy z całej Polski i postanowiła powołać Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy. *„Istnienie odrębnego dla lekarzy związku zawodowego jest konieczne, bo dotychczas działające organizacje związkowe nie reprezentują należycie lekarzy, a izby lekarskie nie mają odpowiednich narzędzi prawnych aby skutecznie bronić interesów pracowniczych lekarzy”*. Przedstawiono projekt Statutu i Uchwały Programowej.

18 października 1991 roku - Sąd Wojewódzki w Warszawie zarejestrował OZZL w **dzień Świętego Łukasza**, patrona lekarzy, co ja osobiście odbieram jako znak szczególny i szczególne zobowiązanie. Od tej pory zaczęły powstawać organizacje terenowe (zakładowe) związku w różnych częściach kraju. Tworzono również pierwsze Regiony OZZL, obejmujące swoim zasięgiem poszczególne województwa lub kilka województw. **Pierwszym regionem OZZL był Region Bydgoski, który został utworzony przez Związek Zawodowy Lekarzy Medycyny Województw Bydgoskiego.** Był to prawdopodobnie pierwszy niezależny związek zawodowy w Polsce, skupiający wyłącznie lekarzy. Wszedł on w całości do OZZL. Kilku założycieli tego związku do dzisiaj jest w Zarządzie Krajowym OZZL. Drugim regionem był Region Płocki

1992

13 czerwca 1992 roku – odbył się w Bydgoszczy **I Krajowy Zjazd Delegatów OZZL**, gdzie przyjęto – m. innymi Uchwałę Programową związku, wyznaczającą kierunek działań OZZL na wszystkie następne lata. Uchwała przewidywała, że głównym celem związku będą działania zmierzające do zmiany systemu ochrony zdrowia, oparcie go na zasadach rynkowych, co miało być podstawą poprawy sytuacji materialnej lekarzy. Równocześnie przewidywano podejmowanie działań, mających na celu poprawę warunków wynagradzania lekarzy – w dotychczasowym systemie opieki zdrowotnej. Na I Zjeździe reprezentowanych było już 13 regionów OZZL, skupiających 48 organizacji terenowych.

03 września 1992 roku - Zarząd Krajowy OZZL wystąpił z listem do Premier Hanny Suchockiej i Ministra Zdrowia – Andrzeja Wojtyły ogłaszając wejście w spór zbiorowy z Rządem, domagając się minimalnych płac dla lekarzy – 1,5 x przeciętnej miesięcznej płacy w gospodarce – dla lekarza po stażu, 2,5 – dla lekarza z 1

stopniem specjalizacji, 3,5 – dla lekarza specjalisty. OZZL zażądał również wprowadzenia nowego systemu opieki zdrowotnej, opartego na ubezpieczeniach zdrowotnych i rynku usług medycznych. Odpowiedź nadeszła ze strony MZiOS. Zawierała kategoryczne stwierdzenie, że rząd nie jest pracodawcą lekarzy i dlatego OZZL nie może wejść z nim w spór zbiorowy. W opinii przedstawionej przez ministerstwo zdrowia pracodawcami lekarzy są wyłącznie dyrektorzy jednostek. Zgodnie z zaleceniem Zarządu Krajowego Oddziały terenowe wchodziły w indywidualne - zakładowe spory zbiorowe. Dyrektorzy jednostek odmawiali realizacji postulatów tłumacząc to brakiem kompetencji. Powstaje sytuacja patowa. Okazało się, że lekarze w Polsce nie mają kompetentnego pracodawcy, z którym mogliby się umówić o warunki wynagradzania. Dyrektorzy ZOZ-ów formalnie pełnili funkcję pracodawcy, ale nie mogli spełnić żądań OZZL, bo byli związani tzw. siatką płac, ustalaną przez ministra zdrowia. Minister zdrowia miał kompetencje aby spełnić żądania OZZL – poprzez zmianę siatki płac – ale nie można z nim było prowadzić sporu zbiorowego, bo formalnie nie był pracodawcą. To oznacza, że związek zawodowy reprezentujący lekarzy nie miał prawa prowadzić sporu zbiorowego dotyczącego wysokości wynagrodzeń z kompetentnym pracodawcą. OZZL podjął interwencje w tej sprawie m. innymi u RPO, u Prokuratora Generalnego, u Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, u Premiera. Bezskutecznie.

Październik 1992 roku – OZZL występuje do premiera, ministra zdrowia, marszałków sejm i senatu z propozycją zawarcia „Paktu o ochronie zdrowia”. Miało to być porozumienie ponad podziałami politycznymi, z udziałem przedstawicieli środowisk medycznych w sprawie kierunku reformy opieki zdrowotnej w Polsce. Porozumienie to miało być wzorowane na wcześniej zawartym przez Rząd (m. innymi ze związkami zawodowymi) Pakcie o przedsiębiorstwie państwowym, który przewidywał drogę przekształceń, w tym prywatyzację przedsiębiorstw państwowych. Rządzący nie skorzystali z naszej propozycji.

Listopad, grudzień 1992 roku – OZZL wysyła dwa listy otwarte do Premiera, podpisane przez – odpowiednio 700 i 2000 lekarzy, w których domaga się wprowadzenia niezależnych od polityków ubezpieczeń zdrowotnych i rynkowych mechanizmów do ochrony zdrowia. List publikowany jest w głównym wydaniu wiadomości TVP. Zaproszony przez telewizję ekspert z WHO odradza wprowadzenia ubezpieczeń zdrowotnych.

1993

06 stycznia 1993 roku – początek pierwszego ogólnopolskiego protestu lekarzy, zorganizowanego przez OZZL. Protest miał charakter orzeczniczy i polegał na niewydawaniu druków L-4 i zaświadczeń lekarskich. Wzięło w nim udział ponad 60 ZOZ-ów i szpitali (tyle należało wówczas do związku). Protest był odpowiedzią na niespełnienie żądań przez dyrektorów szpitali i niepodjęciem negocjacji przez Rząd. Został przerwany po miesiącu, wobec braku efektów i gróźb ze strony rządzących. W odpowiedzi na nasze żądania i protest – po raz pierwszy, ze strony ministra

zdrowia pada obietnica podpisania odrębnego układu zbiorowego pracy dla lekarzy, co ma umożliwić nowelizowany właśnie kodeks pracy.

Styczeń 1993 roku – pierwsze spotkanie przedstawicieli OZZL z Sejmową Komisją Zdrowia. Jej przewodniczącą jest pani Elżbieta Seferowicz, z Solidarności. Później spotkamy się z nią w tzw. Społecznej Komisji Zdrowia, która będzie opracowywać społeczny projekt ustawy o kasach chorych. W czasie posiedzenia Komisji, jej wiceprzewodniczący składa nam znamienne życzenia: „teraz musicie zaistnieć na rynku politycznym”.

1994

Styczeń 1994 roku – w Jachrance koło Warszawy odbywa się „Debata Porozumienia Politycznego” dotyczące służby zdrowia. Została ona zorganizowana przez Marszałka Senatu – Adama Struzika i była odpowiedzią m. innymi na postulaty OZZL aby wypracować polityczną zgodę między różnymi ugrupowaniami, w sprawie koniecznych zmian w ochronie zdrowia. OZZL brał udział w tej debacie.

30 września – 02 października 1994 roku – II Krajowy Zjazd Delegatów OZZL w Wenecji k. Żnina. Zjazd przyjął własny projekt Ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym obywateli, który przewidywał oparcie finansowania lecznictwa na dobrowolnych ubezpieczeniach zdrowotnych. Zjazd wyraził też akceptację dla projektu „Kas Chorych” Parlamentarno-Związkowego Zespołu Ubezpieczeń Zdrowotnych NSZZ „Solidarność”, nazwanego później „Projektem społecznym”. Zyskał on poparcie z następujących powodów: zezwalał obywatelom na wybór ubezpieczyciela, którym mogła być samorządowa kasa chorych lub firma komercyjna, wprowadzał wynagradzanie lekarzy za wykonaną procedurę medyczną, oraz umożliwiał kształtowanie wysokości składek na ubezpieczenie w zależności od potrzeb zdrowotnych społeczeństwa i kosztów leczenia. Zjazd zobowiązał też ZK OZZL do pojęcia działań na rzecz podpisania **odrębnego dla zawodu lekarza układu zbiorowego pracy**.

1995

03 stycznia 1995 roku – rozpoczął się drugi ogólnopolski protest lekarzy, organizowany przez OZZL. Wszystkie dokumenty, wydawane przez lekarzy stemplowano napisem „OGÓLNOPOLSKI PROTEST LEKARZY”. Bezpośrednią przyczyną protestu było uchwalenie przez parlament ustawy o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej. Ustawa ta pozbawiała lekarzy wpływu na wielkość ich wynagrodzeń, oddając decyzje w tej sprawie Komisji Trójstronnej (która – w opinii OZZL była nielegalna) Inne przyczyny to: niewywiązywanie się rządu z deklarowanego wzrostu poziomu płac w 1994 roku;

fiasko dotychczasowych negocjacji dotyczących reformy ochrony zdrowia i systemu ubezpieczeń społecznych (tj. rent i emerytur); nagminne łamanie praw pacjentów i lekarzy przez rząd. Związek domagał się również: wypłacenia 20-procentowego dodatku za godziny nocne w czasie pełnienia dyżurów zakładowych; płacenia za dyżury zakładowe jak za godziny nadliczbowe; rozpoczęcia negocjacji na temat wprowadzenia ubezpieczeń zdrowotnych, określenia przez rząd wiarygodnego udziału lekarzy i pozostałych pracowników sfery budżetowej w prywatyzacji majątku narodowego. Akcja była również wyrazem poparcia protestu głodowego, jaki w tym czasie prowadził NSZZ „Solidarność”.

Rok 1995 – był okresem intensywnych zabiegów OZZL o podjęcie negocjacji z rządem w celu podpisania odrębnego dla zawodu lekarza układu zbiorowego pracy. ZK OZZL zabiegał o poparcie dla tej idei m. innymi u NSZZ Solidarność – bezskutecznie, w okręgowych izbach lekarskich – z sukcesem i w NRL – z oporami.

Rok 1995 – był również czasem pracy tzw. Społecznej Komisji Zdrowia przy NSZZ Solidarność, opracowującej społeczny projekt ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (kasach chorych). W pracach komisji brali udział przedstawiciele OZZL wprowadzając kilka ważnych zasad: - możliwość istnienia konkurencyjnych do kas chorych instytucji ubezpieczenia zdrowotnego, - zasadę pełnej samodzielności finansowej kas chorych, bez dopłat z budżetu państwa, zasadę suwerenności kas chorych w ustalaniu wysokości składki i zakresu dopłat pacjentów do świadczeń zdrowotnych. Ostatecznie projekt komisji został przyjęty przez Prezydenta Lecha Wałęsę – jako swój i skierowany do Sejmu jako inicjatywa ustawodawcza. Drugi projektu ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym przesłał do Sejmu Rząd RP (SLD-PSL).

Luty 1995 roku - pojawił się wreszcie, długo oczekiwany „Biuletyn Informacyjny OZZL” – miesięcznik o zasięgu krajowym, wydawany przez ZK OZZL.

26 maja 1995 roku - Sąd Wojewódzki w Warszawie przyjął postanowienie o uznaniu reprezentatywności Związku dla pracowników państwowych zakładów służby zdrowia, zgodnie z art. 241 ust. 17 par. 1 pkt 2 Kodeksu pracy.

16 czerwca 1995r. - **OZZL formalnie zgłosił inicjatywę negocjowania ponadzakładowego układu zbiorowego pracy, odrębnie dla zawodu lekarza** (możliwości takie dawał znowelizowany właśnie kodeks pracy). Adresatem żądania był Minister Zdrowia Jacek Żochowski. Zgodnie z prawem Minister powinien przystąpić do negocjacji układu albo odmówić jego negocjowania. Ministerstwo Zdrowia zignorowało wezwanie OZZL i samo wezwało do negocjowania układu wspólnego dla wszystkich pracowników służby zdrowia czyli branżowego. Minister Zdrowia zyskał poparcie dla swojej inicjatywy ze strony „Solidarności”, OPZZ i Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia.

27 października 1995 roku – ZK OZZL przedstawił do wiadomości lekarzy własny projekt „Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Lekarzy”. Układ przewidywał m. innymi: wysokość płac lekarzy skorelowaną z przeciętną płacą w gospodarce, wynagradzanie dyżurów lekarskich, jak pracy w godzinach

nadliczbowych, zmniejszenie ilości obowiązkowych dyżurów do 4 w miesiącu, wprowadzenie urlopu szkoleniowego.

1996

11 i 12 stycznia 1996 roku – ZK OZZL składa do Trybunału Konstytucyjnego swoje pierwsze 3 wnioski. Skarżymy: 1) Komisję Trójstronną, której zarzucamy nielegalność (bo została powołana Uchwałą Rady Ministrów a nie ustawą), 2) Ustawę o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej (bo pozbawia związek zawodowy lekarzy prawa do negocjowania wynagrodzeń lekarskich z rządem), 3) ustawę o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (bo nie wskazuje jednoznacznie kto jest pracodawcą lekarzy zatrudnionych w państwowych szpitalach). Wnioski stanowią pewien komplet i ich zadaniem jest usunięcie z obowiązującego prawa przepisów – dyskryminujących lekarzy jako pracowników i OZZL jako związek zawodowy.

03 lutego 1996 roku – ZK OZZL złożył do TK wnioski o uznanie niekonstytucyjności przepisów Działu 11 Kodeksu Pracy, które określały kryteria reprezentatywności związków zawodowych. Kryteria te pozwalały innym związkom zawodowym blokować podpisanie układu zbiorowego pracy – odrębnego dla lekarzy. TK wyznaczył termin rozprawy na 11 grudnia 1996r.

08 maja 1996 roku - OZZL wszczął spór zbiorowy z Ministerstwem Zdrowia i Opieki Społecznej. Przyczyną wszczęcia sporu była odmowa zawarcia przez Ministerstwo Zdrowia odrębnego dla zawodu lekarza ponadzakładowego układu zbiorowego pracy, którego inicjatywę zgłosił OZZL w dniu 16 czerwca 1995r.

16 maja 1996 roku – Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów, przyjął uchwałę, że lekarze powinni mieć wypłacany 20% dodatek za dyżur pełniony w godzinach nocnych. Wyrok SN kończył wieloletnią batalię OZZL w tej sprawie. Polegała ona na pozywaniu przez indywidualnych lekarzy dyrektorów swoich szpitali. Wzór pozwu opracował ZK OZZL. Ostatecznie – Minister Zdrowia i Opieki Społecznej „wpisał” dodatek do rozporządzenia o dyżurach zakładowych. Nie udała się podobna „akcja” z dodatkiem stażowym liczoną od dyżurów.

24 maja 1996 roku - OZZL zorganizował **demonstrację lekarzy pod Urzędem Rady Ministrów**, w której obok realizacji postulatów płacowych domagano się zmian systemowych, wprowadzenia ubezpieczeń zdrowotnych i mechanizmów rynkowych do ochrony zdrowia. W demonstracji uczestniczyło ok. 1500 lekarzy z całego kraju. Była to prawdopodobnie pierwsza demonstracja lekarzy w Polsce po roku 1945 (a może i w ogóle).

20 czerwca 1996 roku – ZK OZZL wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego o uznanie, że ustawa budżetowa na rok 1996 jest niezgodna z Konstytucją. Konstytucja przewidywała bowiem – wówczas - bezpłatny dostęp do świadczeń zdrowotnych bez ograniczeń, a ustawa budżetowa ustalała zbyt małą ilość środków aby ten bezpłatny i nieograniczony dostęp zrealizować.

13 września 1996 roku – odbyła się druga ogólnopolska demonstracja lekarzy organizowana głównie przez samorząd lekarski, wspierany przez OZZL. Demonstracja ta była początkiem akcji protestacyjnej, organizowanej przez izby lekarskie, w którą włączał się także OZZL. Ilość uczestników szacowana na ok. 10 tys.

02 października 1996 roku - ZK OZZL wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego o uznanie, że przepisy o dyżurach lekarskich, zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z 02 lipca 1992 r są niezgodne z konstytucją, bo przewidują wynagradzania dyżurów gorzej niż pracę w godzinach nadliczbowych.

20- 22 października 1996 roku – III Krajowy Zjazd Delegatów OZZL, odbył się w Waplewie. Lekarze OZZL wystosowali apel do parlamentarzystów o nieliberalizowanie ustawy „antyaborcyjnej”. Najważniejszą decyzją Zjazdu była uchwała o rozpoczęciu **ogólnopolskiego strajku lekarzy od dnia 10-12-1996r.**

04 listopada 1996 roku – początek ogólnopolskiego protestu orzeczniczego, organizowanego przez samorząd lekarski, z udziałem OZZL. Protest ten przybierał później różne formy (np. niewypełnianie kart statystycznych) i trwał – w różnym nasileniu - do końca 1998r.

10 grudnia 1996 roku- początek ogólnopolskiego strajku lekarzy, organizowanego przez OZZL. Strajk miał charakter „ostrodyżurowy”. Wyłączono z niego onkologię i pediatrię. **Formalną przyczyną strajku był nie rozwiązany spór zbiorowy, który związek rozpoczął 08-05-96r.** Do strajku przystąpił też Związek Zawodowy Anestezjologów , z którym OZZL stworzył konfederację. Trudno dzisiaj ocenić jaki był zasięg strajku. Nie było tak dobrej komunikacji, telefony komórkowe stanowiły rzadkość, a internet praktycznie nie istniał w Polsce.

1997

03 stycznia 1997 roku - Komitet Strajkowy OZZL podjął decyzję o zmianie formy strajku na „**strajk włoski**” od **07-01-97r.** i o zorganizowaniu kolejnego marszu protestacyjnego w Warszawie. Zdecydowano również o rozszerzeniu protestu „administracyjnego” poprzez niewydawanie aktów zgonów od **03.03. 97r.** Zamiast kart zgonu wydawano karty zastępcze tylko dla celów pochowania zwłok. Realizowano także wszystkie formy protestu orzeczniczego wspólnie z samorządem lekarskim.

03 stycznia 1997 roku – Krajowy Komitet Strajkowy OZZL (ZKOZZL) opracował – po raz pierwszy – **harmonogram „autoprywatyzacji”.** Zalecano aby lekarze

masowo zwalniali się pracy w publicznej służbie zdrowia, tworzyli spółki lekarskie i na nowych warunkach podpisywali umowy (kontrakty) z dyrektorami państwowych placówek służby zdrowia.

Marzec 1997 roku – Wobec podpisania przez prezydenta ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym w wersji zaproponowanej przez rząd i przyjętej przez sejm, która przewidywała monopol publicznego płatnika wobec lekarzy, pozbawionych swojej grupowej reprezentacji, ZK OZZL rzucił hasło „**Monopol na monopol**” – czyli tworzenia zrzeszeń lekarzy, obejmujących tę samą specjalność, które stanowiłyby przeciwwagę dla płatnika w ewentualnych negocjacjach stawek wynagrodzenia. W kwietniowym biuletynie OZZL ukazał się wzorcowy statut takiego zrzeszenia.

01 kwietnia 1997 roku – lekarze pogotowia ratunkowego w województwie łomżyńskim, z inicjatywy OZZL (dr Krzysztofa Dacha) złożyli – **masowo - wypowiedzenie z pracy**. To była nowa forma protestu, która rozpowszechniła się w stacjach pogotowia ratunkowego w całym kraju, m. innymi w Opolu, Katowicach, w Wodzisławiu Śląskim, Stargardzie Szczecińskim, Sosnowcu, w woj. kieleckim, w Gorzowie Wielkopolskim, w woj. zielonogórskim i w Nowym Targu. Później drogą tą poszli zwłaszcza anestezjolodzy działający w ramach Związku Zawodowego Anestezjologów (ZZA), w szeregach którego znalazło się wielu wcześniejszych członków i działaczy OZZL. Do końca 1997r. złożyło wypowiedzenia i na powrót przyjęło się do pracy około 2000 lekarzy.

24 kwietnia 1997 roku - rozpoczyna się protest test głodowy lekarzy anestezjologów z Brodnicy (jeszcze OZZL, ale niedługo już ZZA), później protesty głodowe anestezjologów obejmą także inne regiony kraju.

25 kwietnia 1997 roku – miała miejsce kolejna (trzecia już w krótkim czasie) ogólnopolska manifestacja lekarzy, zorganizowana – tym razem – przez OZZL i Okręgową Radę Lekarską w Warszawie. Do organizacji demonstracji przyłączyły się także inne okręgowe izby lekarskie. Postulaty – stale te same.

Kwiecień 1997 roku – ZK OZZL publikuje w swoim Biuletynie – wzorcowy **pozew o wynagrodzenie za dyżury jak za godziny nadliczbowe**, namawiając lekarzy aby drogą sądową uzyskali potwierdzenie, że praca na dyżurach jest pracą w godzinach nadliczbowych.

1 maja 1997 roku – ZK OZZL wysłała skargę do Międzynarodowej Organizacji Pracy, że lekarze w Polsce, zatrudnieni w służbie publicznej nie mają prawa do negocjowania z rządem warunków swojego zatrudnienia.

22 maja 1997 roku – Związek Zawodowy Anestezjologów, niezależnie od OZZL organizuje własny ogólnopolski strajk – na początek – ostrzegawczy 2 godzinny –

początek różnorodnych akcji protestacyjnych i strajków ZZA, w tym masowych rezygnacji z pracy.

25 czerwca 1997 roku - w siedzibie Okręgowej Izby Lekarskiej w Warszawie odbyło się spotkanie członków Krajowego Komitetu Strajkowego (Zarządu Krajowego OZZL) z przedstawicielami ugrupowań prawicowych. Celem spotkania było wypracowanie wspólnego stanowiska dotyczącego pożądanego kierunku reformy służby zdrowia. (W spotkaniu uczestniczył m. innymi obecny Premier Jarosław Kaczyński).

26 czerwca 1997 roku – ZK OZZL publikuje *Raport o dostępności do usług medycznych w Polsce*, sporządzony na podstawie informacji, jakie związek uzyskał od ponad 60 reprezentatywnych szpitali w Polsce. Raport ukazał się dzięki pomocy posła Krzysztof Budnika z Wałbrzycha. Był to chyba pierwszy tego rodzaju raport po roku 1945 w naszym kraju i ukazał jak bardzo dostępność nowoczesnych form leczenia jest w Polsce ograniczona. ZK OZZL podejmuje decyzję o rozpoczęciu akcji obywatelskiego nacisku na Sejm w celu zwiększenia nakładów na ochronę zdrowia. Elementem tego nacisku mają być listy do Marszałka Sejmu wysyłane przez pacjentów, kolportowane w przychodniach i szpitalach przez lekarzy z OZZL.

24 października 1997 roku – wobec zapowiedzi nowego rządu (AWS i UW), że znowelizuje ustawę o PUZ przyjętą przez poprzedni parlament, OZZL i ZZA przyjmują wspólne stanowisko w sprawie reformy służby zdrowia, które przesyłają premierowi oraz marszałkom sejmu i senatu

Listopad 1997 rok – pojawia się pierwszy numer Lekarza Polskiego – miesięcznika OZZL, który zastępuje dotychczasowy Biuletyn

1998

rok 1998 – był okresem intensywnej dyskusji, głównie w sejmowej komisji zdrowia., na temat ostatecznego kształtu reformy służby zdrowia. Zasadniczym pytaniem było czy AWS dotrzyma słowa i wprowadzi swój (opracowany jeszcze w Społecznej Komisji Zdrowia przy NSZZ Solidarność) projekt ustawy o PUZ. Jak wiemy – nie dotrzymała. W pracach komisji sejmowej uczestniczyli aktywnie przedstawiciele OZZL.

30 stycznia 1998 roku – lekarze biorący udział w posiedzeniu ZK OZZL powołali Komitet Założycielski Zrzeszenia Lekarzy Kas Chorych. Miał to być załączek organizacji, której celem było przeciwstawienie się monopolowi przyszłych kas chorych.

24 marca 1998 roku – na specjalnej konferencji prasowej ZK OZZL wyraził swój sprzeciw wobec propozycji Unii Wolności – wprowadzenia w Polsce samorządowej służby zdrowia w miejsce proponowanych przez AWS kas chorych.

07 kwietnia 1998 roku – z inicjatywy OZZL powstaje Komitet Obrony Reformy Ochrony Zdrowia (**KOROZ**). Głównym celem powołania komitetu było połączenie wysiłków wszystkich związków i samorządów zawodowych działających w ochronie zdrowia w działaniach na rzecz takiej reformy opieki zdrowotnej, która zapewni sprawiedliwe wynagrodzenia dla personelu medycznego i pewny dostęp do świadczeń zdrowotnych dla pacjentów. Dziwna nazwa porozumienia powstała w reakcji na zapowiedź ministra finansów Leszka Balcerowicza, że planowaną reformę służby zdrowia trzeba będzie odłożyć wobec innych, pilniejszych potrzeb. W skład KOROZ-u weszły m. innymi: Naczelna Rada Lekarska, Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych, Sekretariat Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolski Związek Zawodowy Położnych, Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych, Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy, Związek Zawodowy Anestezjologów.

21 kwietnia 1998 roku – rząd przesłał do sejmu projekt nowelizacji ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym. Nowelizacja ta, wbrew wcześniejszym zapowiedziom, nie przewidywała żadnych radykalnych zmian, poza **zmniejszeniem wysokości składki z 10 na 7, 5%**. To spowodowało dalsze liczne niepokoje w służbie zdrowia. W „Lekarzu Polskim” podsumowano to wydarzenie tytułem: „Koniec ubezpieczeń zdrowotnych w Polsce”.

Kwiecień, maj, czerwiec 1998 roku – lokalne protesty głodowe i strajki anestezjologów i chirurgów w różnych częściach kraju, organizowane przez OZZL, ZZA i Związek Zawodowy Chirurgów Polskich. Postulaty płacowe – stale te same (1,5; 2,5; 3,5 x średnia krajowa).

13 maja 1998 roku - KOROZ zaplanował na dzień 04 czerwca jednodniowy protest wszystkich pracowników służby zdrowia i pikietę pod sejmem.

28 maja 1998 roku – Ministerstwo Finansów opublikowało „Czarną księgę marnotrawstwa w służbie zdrowia”. Minister finansów Leszek Balcerowicz, uzasadniał tym marnotrawstwem niskie płace personelu medycznego oraz konieczność zmniejszenia składki na PUZ z 10 do 7,5 %.

03 czerwca 1998 roku – wiceministrem zdrowia zostaje Jacek Wutzow, dotychczasowy wiceprzewodniczący ZK OZZL.

24 czerwca 1998 roku – Krajowy Komitet Strajkowy (ZK) OZZL postanawia wszcząć po raz kolejny w spór zbiorowy z Rządem w związku z brakiem postępów w

negocjowaniu ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników służby zdrowia. Postulaty płacowe – te same, co wcześniej.

29 lipca 1998 roku – Zarząd Krajowy OZZL publikuje **Czarną księgę niegospodarności środkami publicznymi**, w której pokazał, na podstawie raportów Najwyższej Izby Kontroli, doniesień prasowych i badań własnych, jak wiele pieniędzy publicznych jest marnowane, a mogłyby one być przeznaczone na ochronę zdrowia. Główną odpowiedzialnością za to marnotrawstwo ZK OZZL obarcza ministerstwo finansów, które nie ma pomysłu na uzdrowienie finansów publicznych, poza cięciami w wydatkach, przeznaczonych na potrzeby ogółu obywateli jak np. służba zdrowia. „Księga” była odpowiedzią na „Czarną księgę marnotrawstwa w służbie zdrowia”, którą wcześniej opublikował minister finansów Leszek Balcerowicz..

24 sierpnia 1998 roku – prezydent Aleksander Kwaśniewski podpisał ustawę o PUZ.

Wrzesień 1998 roku – ZK OZZL wysłała listy do lekarskich towarzystw naukowych aby przygotowały własne cenniki na usługi lekarskie, które należałoby przedstawić przyszłym kasom chorych – przed podpisaniem kontraktów.

21 września 1998 roku – rozpoczął się protest (ostrodyżurowy) ok. 70 anestezjologów z woj. rzeszowskiego, którzy chcieli podpisywać bezpośrednie kontrakty na świadczenie swoich usług z płatnikiem (wtedy jeszcze wojewodą). Już niedługo potem postulat ten zmienił się na postulat bezpośredniego kontraktu anestezjologicznego NZOZ-u z kasą chorych. Organizatorem działań był ZZA.

28 września 1998 roku – NRL postanowiła zawiesić z dniem 01 listopada protest, prowadzony od 2 lat.

23- 25 października 1998 roku – **IV Krajowy Zjazd Delegatów OZZL** w Pasymiu k. Olsztyna. Zjazd zawiesił trwającą od 2 lat akcję protestacyjną. Negatywnie ocenił przyjętą przez parlament ustawę o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, oceniając, że AWS zdradziła swój przedwyborczy program. Zjazd wezwał lekarzy do tworzenia struktur, które pomogą przeciwstawić się monopolowi kas chorych, to jest zrzeszeń lekarskich i lekarskich NZOZów, najlepiej o zasięgu umożliwiającym monopolizację usług danego rodzaju na określonym terenie np. NZOZ-u chirurgów, anestezjologów, internistów itp.

listopad, grudzień 1998 roku, styczeń, luty 1999 roku – anestezjolodzy, organizowani przez ZZA przystępują do masowego zwalniania się z pracy, żądając aby kasy chorych od stycznia 1999 roku podpisały kontrakt na świadczenia anestezjologiczne bezpośrednio z ich NZOZ-em . Działania anestezjologów poparł OZZL.

1999

18 stycznia 1999 roku – rozpoczął się strajk chirurgów z 29 szpitali woj. zachodniopomorskiego, organizatorem jest OZZL. Postulaty płacowe – te same.

19 stycznia 1999 roku – premier odwołał ze stanowiska wiceministra zdrowia Jacka Wutzowa (wcześniejszego wiceprzewodniczącego ZK OZZL).

22 stycznia 1999 roku – ZK OZZL postanawia, że wszystkie organizacje terenowe OZZL powinny przeprowadzić procedurę sporu zbiorowego z dyrektorami szpitali do dnia 20 lutego i powinny osiągnąć w tym dniu gotowość strajkową.

29 stycznia 1999 roku – na wezwanie KOROZ-u w większości placówek służby zdrowia odbył się 2 godzinny strajk ostrzegawczy.

19 lutego 1999 roku – na wezwanie KOROZ-u rozpoczął się „strajk generalny” służby zdrowia. Jednak jego faktyczny zasięg był stosunkowo niewielki (10- 20 % placówek). OZZL nie był dobrze przygotowany do strajku. Tego dnia rozpoczęły się też rozmowy rządu z KOROZ-em. Najważniejszy postulat strony społecznej – zwiększenie nakładów na ochronę zdrowia został uznany przez rząd za niemożliwy do spełnienia.

24 lutego 1999 roku - strajk organizowany przez KOROZ ulega zawieszeniu , na czas trwania negocjacji z rządem. OZZL był głównym zwolennikiem zawieszenia protestu, a wynikało to głównie ze słabego przygotowania związku do masowego strajku. Negocjacje rozpoczęły się 01 marca. 19 marca KOROZ zażądał ustąpienia ministra zdrowia Wojciecha Maksymowicza, 23 marca 1999 roku na ministra zdrowia powołana została Franciszka Cegielska.

11 marca 1999 roku – ZK OZZL kieruje do TK wnioski o uznanie za niekonstytucyjne przepis o wypłacie tzw. trzynastki dla pracowników służby zdrowia z funduszy kas chorych.

23 kwietnia 1999 roku – odbyła się kolejna pikietą przez Urzędem Rady Ministrów organizowana przez KOROZ. W wielu miastach wojewódzkich odbyły się podobne pikiety przed gmachami urzędów wojewódzkich. Przypomniano o potrzebie zwiększenia nakładów na opiekę zdrowotną i poprawie wynagradzania personelu medycznego.

17 maja 1999 roku – Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że rozporządzenie Rady Ministrów z 1974 roku, regulujące dotychczas sposób wynagradzania lekarzy za dyżury jest niezgodne z konstytucją RP. Trybunał zajął się tą sprawą w wyniku zapytania prawnego, skierowanego przez sądy rozpatrujące indywidualne pozwy lekarskie o zapłatę za dyżury jak za godziny nadliczbowe. Zaslugą OZZL było, że 2 lata wcześniej opracował odpowiedni wzór pozwu i propagował wśród lekarzy takie indywidualne wystąpienia. W następstwie powyższego wyroku TK, pojawiła się szansa na uzyskanie przez lekarzy – na drodze indywidualnych spraw sądowych – wyrównania nieprawnie zaniżonego wynagrodzenia za dyżury za ostatnie 3 lata. ZK OZZL opracował wzór pozwu w tej sprawie i kolejne lata były okresem, gdy wielu lekarzy „wysądziło” te należności – niekiedy nawet kilkadziesiąt tysięcy złotych.

26 maja 1999 roku – w specjalnym oświadczeniu ZK OZZL poparł protest pielęgniarek i położnych, prowadzony w ministerstwie pracy i polityki socjalnej.

25 czerwca 1999 roku – ZK OZZL w swojej uchwale stwierdza, że potrzebna jest reprezentacja polityczna lekarzy, w oparciu o OZZL, która w przyszłym parlamencie zadbałaby o interesy lekarzy i opieki zdrowotnej jako całości.

Czerwiec, lipiec 1999 roku – rozszerza się protest pielęgniarek i położnych, które okupują liczne siedziby kas chorych, a następnie także placówki służby zdrowia .

03 września 1999 roku – uroczyste niepodpisanie ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników służby zdrowia. Na podpisanie układu nie zgodził się OZZL (związek reprezentatywny, mający prawo weta). Przyczyną braku zgody było to, że układ pomijał sprawę wielkości wynagrodzeń dla pracowników, oddając decyzje w tej sprawie ministrowi zdrowia. Veto OZZL zostało b. źle przyjęte przez niektóre związki zawodowe i przez ministerstwo zdrowia.

05 października 1999 roku – TK podzielił stanowisko OZZL, że „trzynastki” dla pracowników służby zdrowia za rok 1998 powinny być wypłacone z budżetu państwa, a nie kas chorych. Dzięki temu wyrokowi TK, kasy chorych „zaoszczędziły” ok. 800 mln złotych.

06 grudnia 1999 roku – Rzecznik Praw Obywatelskich Adam Zieliński przyznał, że OZZL ma rację kwestionując niektóre przepisy dotyczące zwolnień lekarskich ZUS ZLA. Jego zdaniem, słuszne są zarzuty, iż przepisy nakładają na lekarzy, w sposób nieuzasadniony potrzebą, dodatkowe obowiązki administracyjne i finansowe, a treść samego zwolnienia jest nadmiernie rozbudowana.

17 grudnia 1999 roku – druga skarga ZK OZZL do Międzynarodowej Organizacji Pracy. OZZL skarży fakt, że lekarze nie mają możliwości negocjowania warunków umów z kasami chorych na zasadach równoprawnych. Kasy chorych mogą narzucić dowolne warunki, bo są monopolistami, a ustawa nie przewiduje żadnej grupowej reprezentacji lekarzy np. Zrzeszenia Lekarzy Kas Chorych.

23 grudnia 1999 roku – sejm przyjął nowelizację ustawy o zoz-ach, gdzie wpisano obowiązek pełnienia przez lekarzy dyżurów medycznych. Zwiększono przy tym ich liczbę do 8 w miesiącu, ale nieco poprawiono wynagradzanie (w stosunku do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 1974 roku, uznanego przez TK za niekonstytucyjne). Nadal dyżur nie będzie traktowany jako czas pracy, a wynagrodzenie będzie mniejsze niż za godziny nadliczbowe.

2000

11 lutego 2000 roku – ZK OZZL wezwał aby lekarze zażądali od ZUS opłaty za wystawianie druków zwolnień - ZUS ZLA, bo ich wystawianie w nowej formie nie jest

świadczeniem zdrowotnym, opłacanym przez kasy chorych, ale świadczeniem na rzecz ZUS.

Luty 2000 roku – ZK pisze wniosek do TK o stwierdzenie, że przepisy o tzw. konkursie ofert zawarte w ustawie o PUZ są niezgodne z Konstytucją.

29 lutego 2000 roku – TK stwierdził (na wniosek OZZL), że koszty wysyłania zwolnień lekarskich (ZUSZLA) oraz ich archiwizacji nie powinny obciążać lekarza, ale zatrudniającego go zakład.

13 marca 2000 roku – sąd rejonowy w Białymstoku nakazał wypłatę zaległych roszczeń za pracę na dyżurach za ostatnie trzy lata lekarzom z Sokółki – zgodnie z pozwem opracowanym przez ZK OZZL. To była pierwsza wygrana sprawa, za nią poszły następne w całym kraju.

14 kwietnia 2000 roku – ZK OZZL negatywnie ocenił program restrukturyzacji placówek służby zdrowia zaproponowany przez Ministerstwo Zdrowia. Nie negując konieczności restrukturyzacji, OZZL uważał jednak, że powinna się ona odbyć na drodze rynkowej, poprzez konkurencję o pacjenta, a nie w drodze administracyjnych decyzji.

29 maja 2000 roku – w związku z pracami w sejmowej komisji zdrowia, dotyczącymi nowelizacji ustawy o PUZ, ZK OZZL zaproponował aby znowelizowano art. 54 ustawy, likwidując tzw. konkurs ofert i wprowadzając współpłacenie przez pacjentów w przypadku, gdyby kwota refundacji z kasy chorych była niższa niż cena świadczenia, OZZL zaproponował również zapis o zakazie limitowania świadczeń przez kasę chorych.

09 czerwca 2000 roku – na specjalnej konferencji prasowej ZK OZZL zapowiedział akcję protestacyjną/ informacyjną. Jej celem będzie uświadomienie społeczeństwa o zagrożeniach, jakie niesie obecny system opieki zdrowotnej, o dysproporcji między nakładami na świadczenia zdrowotne a ich zakresem, o limitowaniu świadczeń zdrowotnych i jego skutkach, o zaniżaniu cen za świadczenia. Akcja miała też zapobiec realizacji pomysłu zgłoszonego przez Unię Wolności, aby skreślić art. 4a ustawy o PUZ, dopuszczającej powstanie konkurencyjnych do kas chorych instytucji PUZ. Akcja miała polegać na kolportowaniu odpowiednich ulotek, plakatów itp. oraz na publikacji ogłoszeń prasowych.

29, 30, 31 sierpnia 2000 roku - w kilku głównych gazetach w Polsce (dziennikach) ukazują się płatne ogłoszenia, zamówione przez ZK OZZL. Informują one o tym, jak małe są nakłady na opiekę zdrowotną ze środków publicznych, porównują te nakłady z nakładami na inne cele np. utrzymanie administracji, uświadamiają co to jest

limitowanie świadczeń, i jakie powoduje skutki. Ogłoszenia są elementem szerszej akcji informacyjno - uświadamiającej prowadzonej przez OZZL.

19 – 21 października 2000 roku – V Krajowy Zjazd Delegatów OZZL w Zakopanem, - w przyjętej uchwale programowej, za priorytetowe uznał utworzenie przez OZZL własnej reprezentacji politycznej. Jej celem miał być udział w ostatnich wyborach parlamentarnych, wejście do Parlamentu i bezpośrednie uczestnictwo w procesie tworzenia prawa. Wykonując tę uchwałę ZK OZZL próbował nawiązać współpracę z innymi organizacjami skupiającymi przedstawicieli zawodów inteligenckich (np. ZNP), w celu stworzenia wspólnej reprezentacji politycznej, ale do tego nie doszło, m. innymi wskutek różnic programowych. Zjazd potwierdził również poparcie OZZL dla wprowadzenia mechanizmów rynkowych w służbie zdrowia.

24 października 2000 roku – Trybunał Konstytucyjny zajmował się po raz kolejny, na wniosek ZK OZZL przepisami o dyżurach lekarskich, tym razem zawartych w ustawie o ZOZ. Trybunał uznał, iż przepisy ustawy są zgodne z konstytucją (dyżur nie jest czasem pracy, wynagrodzenie za dyżury nie musi odpowiadać wynagrodzeniu za godziny nadliczbowe, a lekarz może być zobowiązany do pełnienia do 8 dyżurów w miesiącu).

26 października 2000 roku – Urząd Nadzoru Ubezpieczeń Zdrowotnych, na wniosek OZZL stwierdził, że wprowadzenie tzw. receptariuszy dla lekarzy POZ jest nielegalne, bo ogranicza prawo pacjentów do pełnej listy leków refundowanych.

Listopad 2000 roku - początek kolejnych protestów pielęgniarek, stopniowo rozszerzających się w całym kraju. Apogeum protest osiągnie w grudniu 2000r.

07 grudnia 2000 roku – lekarze z OZZL rozprowadzają wśród obywateli „**bony reglamentacyjne**” na świadczenia zdrowotne, finansowane przez kasy chorych na rok 2001. Akcja ma charakter happeningu i ma uświadomić społeczeństwu, że w Polsce występuje administracyjne ograniczenie dostępu do leczenia. Akcję poprzedziły odpowiednie ogłoszenia prasowe. Odrębna pula bonów przeznaczona była dla osób „władzy”. Bony wysłano m. innymi do marszałków sejmu i senatu, wojewodów, posłów, niektórych burmistrzów i prezydentów miast. Forma akcji oburzyła Ministerstwo Zdrowia.

15 grudnia 2000 roku – Sejm uchwalił zwiększenie składki na PUZ do 7,75% (z 7,5).

23 grudnia 2000 roku – uchwalono „ustawę 203”, jako efekt protestu pielęgniarek i położnych.

Grudzień 2000 roku – ZK OZZL wyraził – po raz pierwszy swoje poparcie dla idei wprowadzenia Jednomandatowych Okręgów Wyborczych i odpowiedniej zmiany ordynacji wyborczej do parlamentu. ZK OZZL nawiązał też współpracę ze Stowarzyszeniem na rzecz JOW, stając się jego członkiem.

2001

03 stycznia 2001 roku – ZK OZZL wystąpił do NIK o skontrolowanie tworzenia tzw. regionalnych programów restrukturyzacyjnych służby zdrowia w oparciu o powołane przez Ministerstwo Zdrowia firmy konsultingowe. NIK potwierdziła - w przeprowadzonej później kontroli, że wartość merytoryczna opracowań tych firm była – z reguły - mała, a pieniądze publiczne – częściowo – zmarnowane.

23 stycznia 2001 roku - ukazuje się Uchwała Sądu Najwyższego, w której stwierdzono, że lekarze mają prawo do zrekompensowania wynagrodzenia za dyżury, które nie były traktowane jak praca w godzinach nadliczbowych. Żeby szczęście nasze nie było pełne, Sąd Najwyższy zaznaczył również, że wynagrodzenie za dyżury jak za godziny nadliczbowe przysługuje jedynie w odniesieniu do godzin tzw. pracy efektywnej. Sąd nie wskazał jednak w jaki sposób - po kilku latach - ustalić liczbę tych godzin, zwłaszcza w sytuacji gdy nikt nie prowadził ich ewidencji. Sąd został wyręczony przez wiceprzewodniczącego ZK OZZL Ryszarda Kijaka, który opracował i opublikował w Lekarzu Polskim – w jaki sposób wyliczać efektywne godziny pracy na dyżurach dla lekarzy różnych specjalnościach (LP wrzesień 2001 – styczeń 2002). Ilość godzin efektywnych często przekraczała ilość godzin dyżuru.

01 czerwca 2001 roku – minęło 10 lat od powołania OZZL,

26 czerwca 2001 roku – Sąd Okręgowy w Warszawie po raz drugi uznał, że OZZL jest związkiem zawodowym – reprezentatywnym dla zawodu lekarza. Jest to reprezentatywność dla celów zawierania ponadzakładowych układów zbiorowych pracy. Ponowne stwierdzenie reprezentatywności OZZL było potrzebne w związku ze zmianą niektórych przepisów kodeksu pracy.

07 sierpnia 2001 roku – Sąd Najwyższy po raz kolejny potwierdził prawo lekarzy do wynagrodzenia za dyżury jak za godziny nadliczbowe za lata 1996-99, podtrzymując tezę o efektywnych i nieefektywnych godzinach pracy.

04 października 2001 roku – drugie uroczyste ... niepodpisanie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w publicznych zakładach opieki zdrowotnej. Podpisanie układu zablokował OZZL – z tego samego, co poprzednio powodu. Układ pomijał bowiem sprawę wysokości wynagrodzeń personelu medycznego, oddając decyzję w tej sprawie w ręce ministra zdrowia. Tym razem OZZL poparły także Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych oraz Ogólnopolski Związek Zawodowy Położnych.

Grudzień 2001 roku – została powołana Rada Społeczno- Zawodowa przy ministrze zdrowia (nowym ministrem po wygranych wyborach przez SLD został Mariusz Łapiński). W skład Rady weszli również przedstawiciele OZZL.

2002

18 stycznia 2002 roku – ZK OZZL podjął uchwałę o opracowaniu projektu ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i przedłożeniu jej Sejmowi w postaci **obywatelskiej inicjatywy ustawodawczej**. Celem tej inicjatywy było zablokowanie likwidacji kas chorych i wprowadzenia Narodowego Funduszu Zdrowia, a jednocześnie poprawienie funkcjonowania kas chorych, poprzez wprowadzenie tych elementów reformy, z których zrezygnował AWS (prawo kasy chorych do zmiany wysokości składki, do ustalenia współpłacenia przez pacjentów, bezpośrednie wybory do władz kas chorych, wzrost wysokości składki odpisywanej od podatku do 11 %, likwidacja tzw. konkursu ofert). ZK OZZL zaproponował samorządowi lekarskiemu wspólną realizację inicjatywy. Propozycja została przyjęta, podpisy zbierał solidarnie i samorząd, i OZZL.

24 stycznia 2002 roku – przedstawiciele ZK OZZL spotkali się w Sejmie RP z członkami komisji zdrowia klubu SLD. OZZL przekonywał SLD o tym, że pomysł likwidacji kas chorych jest zły. Zamiast tego trzeba poprawić funkcjonowanie kas.

12 lutego 2002 roku – w komisji sejmowej został przedstawiony oficjalnie projekt zmian w ochronie zdrowia na lata 2002-2003 przewidujący likwidację kas chorych i zastąpienie ich Narodowym Funduszem Zdrowia z 16 wojewódzkimi oddziałami.

19 marca 2002 roku – spotkanie OZZL z posłami PiS z sejmowej komisji zdrowia. Skrytykowano wspólnie projekt utworzenia NFZ.

15 kwietnia 2002 roku – odbyło się spotkanie premiera Leszka Millera z wybranymi przez ministra zdrowia Mariusza Łapińskiego reprezentantami kas chorych i organizacji społecznych (związków zawodowych, stowarzyszeń, izb), które miało być podsumowaniem konsultacji społecznych w sprawie wprowadzenia NFZ. Na spotkanie nie zaproszono tych, którzy byli przeciwni „reformie Łapińskiego”, w tym OZZL.

19 kwietnia 2002 roku – wobec powszechnego oburzenia, premier spotkał się z przedstawicielami tych organizacji, które krytykowały wprowadzenie NFZ. W spotkaniu uczestniczyli przedstawiciele OZZL. Po spotkaniu premier stwierdził, że NFZ będzie wprowadzony.

Czerwiec 2002 roku – w Lekarzu Polskim ukazuje się treść projektu ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, stanowiącego

obywatelską inicjatywę ustawodawczą. Zaczyna się zbieranie podpisów pod projektem (potrzeba 100 tysięcy).

09 lipca 2002 roku – ZK OZZL wystąpił z wnioskiem do TK o stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów wprowadzonych przez nowy rząd, że rady kas chorych mają być powoływane przez ministra zdrowia. Nowelizacja ta kłóci się z konstytucyjną zasadą decentralizacji władzy i zasadą samorządności kas chorych.

07 sierpnia 2002 roku – w prawie 4 godzinnej audycji w studio Radia Maryja przedstawiciele OZZL i prezes NRL przedstawiali obywatelską inicjatywę ustawodawczą o zmianie ustawy o kasach chorych i namawiali ludzi do podpisywania się pod projektem.

22 października 2002 roku – OZZL skarży do Trybunału Konstytucyjnego przepisy, które pozwalają wybranym osobom w Polsce (zajmującym kierownicze stanowiska w Kraju i ich rodzinom) korzystać z leczenia na preferencyjnych warunkach. Zdaniem OZZL dopóki posłowie i ministrowie nie zetkną się bezpośrednio z trudnościami w dostępie do lekarza, nie będą mieli świadomości jak faktycznie działa stworzona przez nich służba zdrowia.

25 – 26 października 2002 roku – w Pasymiu koło Olsztyna odbył się **VI Krajowy Zjazd Delegatów OZZL**. Przełomu nie było. Zjazd potwierdził stanowisko OZZL wobec oczekiwanych kierunków zmian w ochronie zdrowia, w tym krytykę likwidacji kas chorych i tworzenie NFZ, Zjazd potwierdził również konieczność prowadzenia przez Związek wszelkich działań mających na celu poprawę warunków pracy i wynagradzania lekarzy w ramach obecnego systemu opieki zdrowotnej. Podkreślono też konieczność działań na rzecz dostosowania czasu pracy lekarzy do norm UE.

2003

13 stycznia 2003 roku – głośna konferencja prasowa OZZL, w czasie której związek zarzucił ministrowi zdrowia, że – na jego polecenie – kasy chorych zaniżają wysokość kontraktów (ceny za świadczenia) w pierwszym kwartale 2003 roku, aby „zaoszczędzone” pieniądze wydać już jako NFZ, udowadniając w ten sposób wyższość nowego płatnika.

17 stycznia 2003 roku – odwołany zostaje ze stanowiska minister Łapiński, jego miejsce zajmuje Marek Balicki.

24 stycznia 2003 roku – na konferencji prasowej w Warszawie, zorganizowanej wspólnie przez ZK OZZL i NRL ogłoszono o zebraniu 100 tysięcy podpisów pod **obywatelskim projektem ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym**. Projekt ten był odpowiedzią środowiska lekarskiego na propozycje rządu (SLD-PSL) likwidacji kas chorych i zastąpienia ich Narodowym Funduszem Zdrowia. Projekt obywatelski przewidywał rozwiązania obecne w pierwotnej wersji ustawy o kasach chorych, które jednak nie zostały wprowadzone

przez rząd AWS-UW. Tego samego dnia projekt wpłynął do sejmu, ale nie był nigdy rozpatrywany, bo przed upływem ustawowych 3 miesięcy Sejm uchylił ustawę o kasach chorych i wprowadził NFZ.

Luty 2003 roku – rozpoczynają się obrady tzw. Okrągłego Stołu w Ochronie Zdrowia. Konferencja zorganizowana z inicjatywy ministra zdrowia Marka Balickiego, miała za zadanie wypracowanie wspólnego stanowiska dotyczącego pożądanego kierunku zmian w ochronie zdrowia przez jak największą ilość organizacji i środowisk związanych ze służbą zdrowia. Nie udało się jednak osiągnąć kompromisu. Powstałe stanowisko końcowe nie zostało podpisane. OZZL brał aktywny udział w konferencji, przedstawiając własną propozycję stanowiska końcowego.

24 marca 2003 roku – z inicjatywy OZZL dochodzi do spotkania przedstawicieli ZK z wiceprezydentem Centrum im. Adama Smitha Andrzejem Sadowskim i ekspertem Krzysztofem Dzierżawskim. Początek współpracy OZZL z Centrum im. Adama Smitha. Ciąg dalszy nastąpił.

28 marca 2003 roku - Zarząd Krajowy OZZL popiera Apel z dnia 14 marca 2003r o nową ordynację wyborczą, opartą o jednomandatowe okręgi wyborcze, wystosowany do Prezydenta RP przez grupę intelektualistów i wydrukowany w dzienniku "Rzeczpospolita".

12 maja 2003 roku – Manifestacja w Warszawie zorganizowana przez OZZPiP, w której wzięli udział także przedstawiciele OZZL. Postulaty – jak zwykle.

09- 11 czerwca 2003 roku – w Bydgoszczy- Myślicinku odbyła się z inicjatywy ZK OZZL „Konferencja Ekspertów”, która zapoczątkowała prace nad programem **Racjonalnego Systemu Opieki Zdrowotnej** i powołaniem Porozumienia Środowisk Medycznych, popierających ten program. W konferencji wzięli udział – obok przedstawicieli OZZL – Andrzej Sośnierz, były dyrektor Śląskiej Regionalnej Kasy Chorych, Krzysztof Dzierżawski – ekspert Centrum im. Adama Smitha, Wojciech Misiński – dr ekonomii z Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu, zajmujący się ochroną zdrowia, Konstanty Radziwiłł – prezes NRL, Krzysztof Motyl - z Kujawsko – Pomorskiego Oddziału NFZ.

05 lipca 2003 roku – Marsz na Warszawę zwolenników JOW, w którym uczestniczyli przedstawiciele OZZL

05 lipca 2003 roku - ZK OZZL postanowił zakończyć wydawanie wersji papierowej Lekarza Polskiego. Ostatni numer miesięcznika ukazał się w kwietniu 2003 roku. Przyczyna – finansowa.

12 sierpnia 2003 roku – spotkanie przedstawicieli OZZL z ekspertami Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych – było to pierwsze z serii spotkań z innymi organizacjami ze służby zdrowia i spoza niej w celu zbudowania szerokiej koalicji popierającej program Racjonalnego Systemu Opieki Zdrowotnej.

26 sierpnia 2003 roku – na konferencji prasowej w Warszawie przedstawiono publicznie po raz pierwszy program Racjonalnego Systemu Opieki Zdrowotnej i zaprezentowano **Porozumienie Środowisk Medycznych**, popierające ten program. W skład Porozumienia weszły następujące organizacje i osoby: Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Szpitali Niepublicznych, Związek Pracodawców Niepublicznej Opieki Zdrowotnej, Związek Pracodawców Szpitali Publicznych, Dr Andrzej Sośnierz – b. dyrektor Śląskiej Regionalnej Kasy Chorych, Dr Wojciech Misiński – ekonomista, specjalista z ekonomiki ochrony zdrowia z Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu. Skład Porozumienia z czasem mocno się poszerzył, także o organizacje spoza służby zdrowia np. Centrum im Adama Smitha, Transparency International Polska, Krajowa Izba Gospodarcza.

08 września 2003 roku – spotkanie przedstawicieli Porozumienia Środowisk Medycznych z Prezesem Krajowej Izby Gospodarczej w celu pozyskania poparcia KIG dla programu Racjonalnego Systemu. ZK OZZL wysłał też listy z prośbą o poparcie programu do wielu innych organizacji oraz partii politycznych i niektórych posłów.

16 września 2003 roku – spotkanie przedstawicieli Porozumienia Środowisk Medycznych z wicepremierem Jerzym Hausnerem w celu przedstawienia mu założeń Racjonalnego Systemu Opieki Zdrowotnej.

26 września 2003 roku – na swoim posiedzeniu ZK OZZL przyjął stanowisko w sprawie rządowej propozycji przekształcenia szpitali z SPZOZ w tzw. spółki użyteczności publicznej. Zdaniem OZZL propozycja jest zła. Szpitale powinny funkcjonować jak normalne spółki prawa handlowego (a nie jakieś spółki szczególne), ale wcześniej należy zmienić też zasady kontraktowania świadczeń i ich wyceny, aby były to zasady rynkowe.

18 listopada 2003 roku – przedstawiciele OZZL uczestniczą, obok innych związków zawodowych w dużej **manifestacji w Warszawie – przeciwko wprowadzeniu SUP-ów**. Jednak motyw udziału OZZL w demonstracji są odmienne niż innych związków zawodowych. Zdaniem OZZL SUP-y to za mało kapitalizmu (kapitalizm udawany), zdaniem innych związków – za dużo.

23 listopada 2003 roku – ZK OZZL wydaje oświadczenie o poparciu lekarzy z Porozumienia Zielonogórskiego, którzy odmówili podpisania niekorzystnych umów z NFZ. Porozumienie Zielonogórskie, to była druga – po anestezjologach w roku 1999 – udana próba realizacji postulatów OZZL o stworzeniu „monopolu na monopol”.

12 grudnia 2003 roku – ZK OZZL postanowił, że związek przystąpi do zbierania podpisów pod **obywatelskim projektem ustawy o likwidacji bezrobocia** autorstwa Centrum im. Adama Smitha. W istocie ustawa przewidywała wprowadzenie nowego systemu podatkowego w Polsce, ze znacznym odciążeniem kosztów pracy.

2004

12 maja 2004 roku – kolejna manifestacja pracowników służby zdrowia w Warszawie, tym razem organizowana przez Związek Powiatów Polskich. Bezpośrednim postulatem jest wyasygnowanie z budżetu państwa środków na rozwiązanie zadłużenia szpitali spowodowanego ustawą 203. OZZL bierze udział w demonstracji.

30 czerwca i 01 lipca 2004 roku – instytut Pentor przeprowadza na zlecenie OZZL, **badanie opinii społecznej** dotyczące oczekiwań obywateli wobec sposobu funkcjonowania służby zdrowia. Okazuje się, że znacząca większość Polaków opowiada się za mechanizmami konkurencji w ochronie zdrowia i jest skłonna zaakceptować dopłaty do leczenia ze środków prywatnych, jeżeli - istotnie – polepszyłyby to funkcjonowanie służby zdrowia i zlikwidowało patologie, jak limitowanie świadczeń czy korupcja. Polacy nie sprzeciwiali się też istnieniu prywatnych zakładów opieki zdrowotnej, działających w ramach PUZ. Wyniki badania zbulwersowały niektórych, bo łamały utrwalone schematy myślowe.

09 lipca 2004 roku – pierwszy wniosek OZZL do TK w sprawie niekonstytucyjności LEP-u.

14 lipca 2004 roku – pierwszy lekarz w Polsce, dr Czesław Miś, członek OZZL, składa pozew do sądu polskiego w sprawie nieprzestrzegania przez szpital unijnej dyrektywy dotyczącej czasu pracy (zmuszanie do dyżurowania do 8 dni w miesiącu).

30 sierpnia 2004 roku – ZK OZZL wysłała list otwarty do Prezydenta RP o niepodpisywanie ustawy o świadczeniach zdrowotnych, finansowanych ze środków publicznych, która ma zastąpić ustawę o NFZ. Zdaniem OZZL nowa ustawa powtarza wszystkie błędy swojej poprzedniczki i tak samo jak ona jest niekonstytucyjna. Później OZZL złożyła odpowiedni wniosek w tej sprawie do TK.

10 września 2004 roku – ZK OZZL wysłała do ministra zdrowia swoje wyliczenia dotyczące ilości potrzebnych środków aby spełnić oczekiwania płacowe lekarzy. List ma związek z powołaniem przez ministra zdrowia grona ekspertów, mających opracować tzw. Zieloną Księgę w ochronie zdrowia. Ma ona – m. innymi – ocenić jak wiele potrzeba środków aby system opieki zdrowotnej funkcjonował prawidłowo. Śladem OZZL i na wezwanie naszego związku, podobne wyliczenia, dotyczące pielęgniarek przedstawił OZZPiP.

21- 23 października 2004 roku – **VII Krajowy Zjazd Delegatów OZZL** w Łańsku, koło Olsztyna. Zjazd zobowiązał ZK OZZL do podjęcia działań mających na celu: - odpowiednią wycenę wartości pracy lekarza w Polsce i zastosowanie jej przez NFZ, - zrównanie lekarzy z innymi zawodami odnośnie obowiązkowego czasu pracy, - zniesienie LEP-u i zmiany w sposobie finansowania i odbywania szkolenia podyplomowego lekarzy, - wprowadzenie w Polsce racjonalnego systemu opieki

zdrowotnej, zgodnego z projektem OZZL, popieranym przez liczne organizacje ze służby zdrowia i spoza niej.

18 listopada 2004 roku – ZK OZZL w specjalnym oświadczeniu protestuje przeciwko zakazowi przyjmowania przez SPZOZ-y ponadlimitowych pacjentów za opłatą. Zakaz taki sformułował minister zdrowia, który zagroził też karą dla dyrektorów szpitali, którzy nie będą zakazu przestrzegać. Później ZK OZZL złożył do prokuratury doniesienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez ministra zdrowia, który wydając taki zakaz uniemożliwia wielu chorym leczenie się „bezkolejkowe” i naraża ich na pogorszenie zdrowia i/lub cierpienia. Prokuratura postępowanie umorzyła. Jednak, gdy w podobnej sytuacji znalazł się jeden z posłów, szpital publiczny przyjął go poza kolejką za dopłatą. Minister zdrowie nie ukarał dyrektora szpitala.

19 listopada 2004 roku - Zarząd Krajowy OZZL postanawia nawiązać stały kontakt z FEMS (Fédération Européenne des Médecins Salariés) - Europejską Federacją Lekarzy Etatowych.

2005

21 lutego 2005 roku – ZK OZZL wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z drugim wnioskiem o stwierdzenie, że przepisy wprowadzające Lekarski Egzamin Państwowy (LEP) oraz przepisy określające „sposób i tryb” przeprowadzenia tego egzaminu, jak również przepisy określające czas trwania stażu podyplomowego dla lekarzy są niezgodne z Konstytucją RP.

21 lutego 2005 roku – ZK OZZL opracował wzorcowy pozew o przyznanie podwyżki za dyżury w ramach ustawy 203. Jeden z lekarzy doprowadził sprawę do Sądu Najwyższego, który stwierdził w uchwale z dnia 10 stycznia 2006 roku, że podwyżki takie lekarzom przysługują. Niedługo potem, SN w innym składzie stwierdził coś zupełnie odwrotnego.

11 marca 2005 roku – ZK OZZL wystąpił do TK z wnioskiem o uznanie za niekonstytucyjny przepis ustawy 203, który nie przewiduje podwyżki za dyżury.

22 kwietnia 2005 roku – ZK podjął uchwałę o wystąpieniu z kolejnym – drugim - wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie niezgodności z Konstytucją ustawy z dnia 30. 10. 2002r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Wniosek złożono na prośbę stowarzyszenie skupiającego osoby niepełnosprawne.

04 maja 2005 roku – ZK OZZL opracował wzorcowy pozew dla lekarzy specjalistów, których płaca jest mniejsza niż płaca rezydentów, ustalana przez ministra zdrowia.

20 maja 2005 roku – OZZL uzyskał oficjalny status obserwatora w FEMS.

23 maja 2005 roku – ZK OZZL wystąpił do TK z wnioskiem o uznanie niekonstytucyjności ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Ustawa ta powtarza wszystkie te zasady, które były w ustawie o NFZ, uznanej przez TK za niezgodną z Konstytucją.

03 czerwca 2005 roku – odbyła się w Warszawie kolejna demonstracja na rzecz JOW, organizowana przez Stowarzyszenie na rzecz JOW, z udziałem przedstawicieli OZZL.

21 czerwca 2005 roku - w siedzibie Naczelnej Rady Lekarskiej został przedstawiony publicznie, podczas konferencji prasowej, dokument „*O przyjazny pacjentowi i efektywny system opieki zdrowotnej w Polsce*”. Dokument zawierał uzgodnione przez 16 organizacji – **rekomendacje dla przyszłego rządu** w sprawie systemu opieki zdrowotnej. Rekomendacje podpisali przedstawiciele następujących organizacji: Naczelna Rada Lekarska, Izba Gospodarcza „Medycyna Polska”, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Szpitali Niepublicznych, Ogólnopolski Związek Pracodawców SPZOZ, Centrum im. Adama Smitha, Konfederacja Pracodawców Polskich, Ogólnopolska Konfederacja Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Stowarzyszenie Menedżerów Opieki Zdrowotnej STOMOZ, Zachodniopomorski Związek Pracodawców Lecznictwa, Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy, Ogólnopolski Związek Pracodawców Prywatnej Służby Zdrowia, Wielkopolski Związek Pracodawców Ochrony Zdrowia, Polskie Stowarzyszenie Dyrektorów Szpitali, Okręgowa Rada Lekarska w Warszawie, Federacja Związków Pracodawców ZOZ, Transparency International Polska,

09 września 2005 roku – ZK OZZL podjął uchwałę która zalecała, aby organizacje terenowe związku wystąpiły do swoich dyrekcji z żądaniem **podwyżki płac w kwocie co najmniej 30%** w związku z podpisywaniem nowych kontraktów na udzielanie świadczeń zdrowotnych z NFZ na rok 2006. Żądanie to miało być podstawą sporu zbiorowego, na końcu którego – jak wiemy – jest strajk. Koordynatorem tych działań miały być zarządy regionalne OZZL. Osobą, która wymyśliła akcję „30% podwyżek”, a następnie konsekwentnie ją realizowała; osobą, bez której nie byłoby później akcji ogólnopolskiej był dr Zdzisław Szramik – przewodniczący Zarządu Regionu Podkarpackiego OZZL.

15 października 2005 roku – ZK OZZL opublikował treść **projektu ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym**, która realizował program Racjonalnego Systemu Opieki Zdrowotnej. Projekt łączył w sobie elementy z programów wyborczych PiS i PO w ochronie zdrowia i miał być „prezenterem” dla nowego rządu, jak sądzono utworzonego przez koalicję POPiS.

05 – 06 listopada 2005 roku – Pracownia Badań Społecznych z Sopotu przeprowadziła, na zlecenie OZZL, badanie, którego celem było poznanie poglądów Polaków na **kształt koszyka świadczeń gwarantowanych**. Pytano o to co umieścić w koszyku świadczeń refundowanych – czy tylko świadczenia najtańsze i najprostsze, czy także lepsze ale droższe, oraz czy limitować leczenie czy wprowadzić dopłaty od pacjentów. Po raz kolejny okazało się, że Polacy wolą dopłacać i mieć pewność uzyskania świadczenia niż mieć wszystko „za darmo” i

czekać na leczenie w kolejkach, cierpiąc lub umierając w nich. Tym razem oburzenie zwolenników „bezpłatnej służby zdrowia” było mniejsze albo mniej okazywane.

07 listopada 2005 roku – ZK OZZL nawiązał współpracę z Transparency International Polska.

08 listopada 2005 roku – ZK OZZL w specjalnym oświadczeniu wyraził **zaniepokojenie założeniami rządowego programu naprawy sytuacji w ochronie zdrowia**, przedstawionymi przez ministra zdrowia prof. Zbigniewa Religę . W ocenie Związku, **program ten jest dalece niewystarczający w obecnej sytuacji**. Zakłada on bowiem – w istocie – stabilizację obecnego stanu, który jest przecież stanem głębokiego kryzysu.

2006

27 stycznia 2006 roku – ZK OZZL postanowił, że przystąpi do tzw. Koalicji *Teraz Zdrowie*. Jej celem była popularyzacja wśród społeczeństwa, mediów i polityków informacji o faktycznym poziomie finansowania służby zdrowia w Polsce ze środków publicznych. Miało to skłonić rządzących do zwiększenia tych nakładów. W przekonaniu OZZL nadzieja, że argumenty merytoryczne zdołają przekonać rządzących były złudne, co potwierdziła z czasem – po raz kolejny – praktyka.

06 lutego 2006 roku - Konferencja w Centrum Dziennikarzy Foksal, w Warszawie, poświęcona promocji projektu ustawy o PUZ autorstwa OZZL

13 lutego 2006 roku - z inicjatywy OZZL odbyło się spotkanie przedstawicieli wszystkich najważniejszych związków i samorządów zawodowych, działających w ochronie zdrowia. OZZL zaproponował powołanie krajowego komitetu strajkowego służby zdrowia, którego zadaniem byłoby zorganizowanie ogólnopolskiego strajku pracowników służby zdrowia z postulatem dwukrotnego wzrostu wynagrodzeń. Taki strajk otworzyłby drogę do negocjacji z rządem.

20 lutego 2006 roku – jednodniowy protest lekarzy na Podkarpaciu organizowany przez OZZL w postaci tzw. **urlopu na żądanie**. Wcześniej kilka szpitali otrzymało podwyżki bez strajku. **Początek strajków lekarzy w roku 2006.**

22 lutego 2006 roku – w Warszawie, z inicjatywy OZZL i samorządu lekarskiego zostaje powołany **Krajowy Komitet Porozumiewawczy na rzecz Wzrostu Wynagrodzeń Pracowników Służby Zdrowia**. Jak widać z nazwy komitetu, wśród jego założycieli przeważała opinia, że uda się innymi sposobami - niż protest czy strajk - skłonić rządzących do wzrostu wynagrodzeń płac w ochronie zdrowia. W ostatniej chwili z udziału w Komitecie zrezygnował OZZPiP oraz Federacja ZZ POZ i PS. Podobne komitety, często o szerszym składzie niż na szczeblu krajowym powstawały w województwach. OZZL uczestniczył w każdym takim komitecie.

24 lutego 2006 roku - ZK OZZL podjął uchwałę o rozszerzeniu działań przeciwko niesprawiedliwie niskim wynagrodzeniom lekarzy i innych pracowników medycznych,

prowadzonych przez związek w województwach podkarpackim i łódzkim. ZK zalecił wszystkim organizacjom zakładowym wszczęcie sporów zbiorowych z dyrekcjami swoich zakładów pracy. Podstawą sporów ma być żądanie zwiększenia płac – w tym roku o 30% i przedstawienie realnego sposobu wzrostu płac o 100% w roku 2007. OZZL zaproponował innym związkom zawodowym, działającym w ochronie zdrowia wspólne prowadzenie sporów zbiorowych z identyczną treścią żądań oraz koordynację ewentualnych akcji protestacyjnych. ZK OZZL zwrócił się do wszystkich Okręgowych Izb Lekarskich z prośbą o wsparcie działań związku i o organizację wspólnej akcji protestacyjnej.

08 marca 2006 roku – w odpowiedzi na usilne prośby OZZL, odbywa się **specjalne posiedzenie Sejmowej Komisji Zdrowia, w czasie której przedstawiciel OZZL prezentuje posłom z Komisji projekt ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym autorstwa OZZL**. Obecny był nawet przedstawiciel rządu – wiceminister zdrowia. To bezprecedensowe wydarzenie zawdzięczamy decyzji przewodniczącej komisji pani Ewie Kopacz. Kolejne prezentacje ustawy odbywały się przy okazji wielu innych konferencji m. innymi na targach SALMED.

10 marca 2006 roku - odbył się jednodniowy protest w postaci dnia urlopu na żądanie w regionie opolskim, organizowany przez OZZL

13 i 14 marca 2006 roku – dwudniowy protest lekarzy na Podkarpaciu organizowany przez OZZL w postaci tzw. urlopu na żądanie

18 marca 2006 roku - odbył się jednodniowy protest w postaci dnia urlopu na żądanie w regionie łódzkim, organizowany przez OZZL

03 kwietnia 2006 roku – początek strajku lekarzy w regionie podkarpackim, organizowany przez OZZL

07 kwietnia 2006 roku – jednodniowy, ogólnopolski protest wszystkich pracowników służby zdrowia, w postaci tzw. urlopu na żądanie, zorganizowany przez **Krajowy Komitet Porozumiewawczy na rzecz Wzrostu Wynagrodzeń Pracowników Służby Zdrowia**. Zasięg protestu był powszechny – niemal 100 procent zakładów.

13 kwietnia 2006 roku – w odpowiedzi na strajk lekarzy na Podkarpaciu, odbyło się w Ministerstwie Zdrowia spotkanie z udziałem m. innymi ministra i wszystkich wiceministrów, prezesa NFZ, dyrektora oddziału podkarpackiego NFZ, trzech dyrektorów szpitali podkarpackich, reprezentacji OZZL i samorządu lekarskiego. Wtedy po raz pierwszy padła obietnica wypłaty 30% podwyżki dla wszystkich pracowników służby zdrowia ze środków NFZ, pozostających w rezerwie na leczenie Polaków zagranicą.

05 maja 2006 roku – odbył się ogólnopolski strajk ostrzegawczy lekarzy, ogłoszony przez ZK OZZL, w strajku wzięły udział te placówki, w których zakończono już procedurę sporu zbiorowego.

08 maja 2006 roku – od tego dnia rozpoczął się strajk ogólnopolski lekarzy, ogłoszony przez ZK OZZL. Do strajku miały przystępować – stopniowo – wszystkie te placówki, w których zakończono procedurę sporu zbiorowego.

10 maja 2006 roku - odbyła się wielka **manifestacja pracowników służby zdrowia**, zorganizowana przez Krajowy Komitet Porozumiewawczy na Rzecz Wzrostu Wynagrodzeń Pracowników Służby Zdrowia. OZZL domaga się dekomunizacji służby zdrowia i przedstawia własny projekt ustawy o finansowaniu opieki zdrowotnej w Polsce na poziomie 6% PKB. Projekt ten przygotowano z myślą o planowanej debacie sejmowej dotyczącej służby zdrowia i przesłano do wybranych posłów z nadzieją, że zgłoszą oni ten projekt jako inicjatywa poselska – bez efektu.

Maj, czerwiec, lipiec 2006 roku – stopniowo rozszerzające się strajki lekarzy, organizowane przez OZZL w różnych częściach Kraju, najwięcej na Śląsku, w województwie Łódzkim, Lubelskim, Świętokrzyskim, Opolskim, mniej w Małopolskim, Mazowieckim i innych. Łącznie - w spory zbiorowe weszło ok. **250 organizacji terenowych OZZL**, głównie w publicznych szpitalach. Znacząca większość z nich brała też udział w strajku. Oznacza to ok. 35-40% wszystkich publicznych szpitali w Polsce.

05 czerwca 2006 roku – ZK OZZL składa skargę do Komisji Europejskiej, że RP nie przestrzega, w odniesieniu do lekarzy dyrektywy UE o czasie pracy, później skarga o podobnej treści zostanie złożona również do RPO i do niektórych posłów. ZK OZZL opracował również wzór indywidualnej skargi lekarza do KE i rozkolportował go wśród lekarzy.

08 września 2006 roku – ZK OZZL opracował harmonogram działań OZZL na rok 2007, przewidujący ogólnopolski strajk lekarzy w razie niespełnienia postulatów płacowych. Postulaty – te same od 15 lat. Alternatywą jest natychmiastowe wprowadzenie zmian w organizacji i finansowaniu służby zdrowia, zgodnie z programem Racjonalnego Systemu Opieki Zdrowotnej.

24-25 listopada 2006 roku – **VIII Krajowy Zjazd Delegatów OZZL**, którego zadaniem będzie m. innymi zatwierdzenie harmonogramu działań na rok 2007, prowadzących do strajku.

Aneks – spis przepisów zaskarżonych przez OZZL do TK:

1. Sposób powołania i funkcjonowania Komisji Trójstronnej,
2. Niezgodność ustawy budżetowej na rok 96 z konstytucyjnym zapisem (w okresie obowiązywania poprzedniej konstytucji) o bezpłatnej służbie zdrowia,
3. Kryteria reprezentatywności związków zawodowych ponadzakładowych,
4. Sposób wynagradzania lekarzy za dyżury zakładowe - dwukrotnie,
5. Wyplata tzw. trzynastej pensji dla pracowników SPZOZ-ów z funduszy kas chorych,
6. Sposób zawierania kontraktów ze świadczeniodawcami przez kasy chorych – w postaci tzw. konkursu ofert,
7. Ograniczenie prawa zawierania zakładowych układów zbiorowych pracy do zakładowych organizacji związkowych uznanych za reprezentatywne.

8. Nietraktowanie dyżurów lekarskich jako wykonywania pracy, zbyt dużej ilości obowiązkowych dyżurów w tygodniu i w miesiącu,
9. Przeprowadzanie przez kasy chorych tzw. konkursu ofert, który w naszej ocenie – w warunkach monopolu kas (państwowych) jest mechanizmem wyzysku ekonomicznego lekarzy i innych pracowników medycznych przez państwo,
10. Brak odwoławczej drogi sądowej od decyzji kas chorych w sprawie zawarcia umowy ze świadczeniodawcami,
11. Niejednakowe kryteria reprezentatywności zakładowych organizacji związkowych dla OPZZ i Solidarności z jednej strony i dla pozostałych związków zawodowych –z drugiej,
12. Mianowanie rad kas chorych przez ministra zdrowia – przy zachowanej formalnie zasadzie samorządności i samodzielności kas – jako instytucji reprezentujących ubezpieczonych,
13. Ordynacja wyborcza do Sejmu, która preferuje duże ugrupowania, wypacza konstytucyjną zasadę proporcjonalności, utrudnia wymianę elit politycznych i popularyzację nowych – w stosunku do obowiązujących obecnie – koncepcji funkcjonowania państwa, w tym również ochrony zdrowia,
14. Istnienie uprzywilejowanego dostępu do świadczeń zdrowotnych dla wybranych osób w państwie,
15. Przepisy ustawy o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych, która zastąpiła niekonstytucyjną ustawę o NFZ – dwa wnioski,
16. Przepisy wprowadzające LEP i przepisy o stażu podyplomowym – dwa wnioski,
17. Ustawa 203 w zakresie dyżurów lekarskich.

Opracował, na podstawie Biuletynu OZZL, Lekarza Polskiego, www.ozzl.org.pl oraz własnej pamięci – Krzysztof Bukiel - 17 listopada 2006r/ Stargard Szczeciński .